

ABESSYNIË,

HET RAADSELACHTIGE LAND VAN DEN NEGUS

DOOR P. DE ZEEUW J.Gzn

I. DE KEIZERSKRONING

HET IS AL WEER EENIGE JAREN GELEDEN, dat ik Z. Exc. Jhr Mr H. M. van Haersma de With van Salentein, gezant van Hare Majesteit de Koningin, hoorde vertellen over zijn reis naar Abessynië.

Hij was het hoofd geweest van het gezantschap, dat door onze Koningin naar het oude Ethiopië werd gezonden, waar de nieuwe Keizer Ras Tafari zou worden gekroond.

De Keizer had voor de bijwoning van zijn plechtige kroning alleen uitnodigingen gezonden aan die landen, met wie zijn land een handelsverdrag heeft gesloten.

Ook Nederland behoort daartoe.

Iets nieuws was dit niet, want eeuwen geleden deden de Hollanders al zaken met de bewoners van dit land. Dat was in den tijd der Oost-Indische Compagnie.

Nu de vriendelijke uitnodiging kwam, werd die onmiddellijk aangenomen, niet alleen om bij de plechtigheid vertegenwoordigd te zijn, maar ook, om te trachten onze handelsbetrekkingen met dit land uit te breiden.

Ons gezantschap ging sloop te Marseille, en de eerste plaats die werd aangedaan was Algiers. Uit onze geschiedenis kennen we de Algerijnsche zeeroovers en ook het bombardement van Algiers in 1816. Thans is de Fransche regeering daar baas en die zorgt er wel voor, dat dergelijke rooverijen niet meer plaats vinden.

Het schip kreeg in Algiers soldaten aan boord van het Fransche Vreemdelingen-legioen en toen werd de reis voortgezet naar Port-Saïd.

Daar te Port-Saïd hadden drie van de ingescheepte soldaten er reeds genoeg van. Zij sprongen over boord en trachtten zwemmend den oever te bereiken. Maar het plan mislukte, de vluchtelingen werden achterhaald en weer binnen boord gebracht.

De tocht door het Suez-kanaal duurde 17 uren. Het was in het kanaal en verder ook in de Roode Zee ondragelijk warm en pas toen Aden gepasseerd was, minderde de hitte wat.

Eindelijk was na een reis van veertien dagen de stad Dsjiboeti, de hoofdstad van Fransch-Somaliland, bereikt. Hier zouden de reizigers aan land gaan, want Abessynië bezit geen havenstad. Deze haven is heel goed en dat Dsjiboeti de in- en uitvoerhaven van Ethiopië is, verhoogt de beteekenis niet weinig.

Aankomst van de Nederlandsche Delegatie te Addis-Abeba. De foto geeft het oogenblik weer, dat het volkslied werd gespeeld.

Het gezantschap vertoefde één dag in deze stad en toen zou de reis begonnen worden naar Addis-Abeba, de hoofdstad van Abessynië. Er is in dit land maar één spoorweg, die van de havenplaats naar de hoofdstad loopt. Met denzelfden trein gingen ook de Poolsche en de Japansche gezanten mee. De reis duurde drie dagen. In gewone tijden rijdt de trein in Abessynië alleen over dag. Zoodra de duisternis is ingevallen, is het op de spoorbaan niet meer veilig, maar nu er zooveel deftige heeren uit vreemde landen in het land van den Negus zouden komen, werd de lijn door soldaten bewaakt.

Zwermen sprinkhanen maken de baan soms onberijdbaar, ook gebeurt het, dat woeste stroomen een brug meesleuren, en daarom is het niet geraden, 's nachts de spoorlijn te gebruiken.

Toen de trein de grens van Ethiopië overschreden had, voegde zich de gouverneur bij het gezelschap, om de heeren te verwelkomen. Hij sprak in de landstaal, die natuurlijk geen der heeren verstond en daarom was er een tolk, die de begroetingswoorden vertaalde.

In het huis van den gouverneur moesten de gasten ontbijten; het huis werd bewaakt door militairen, waarvan de chef getooid was met een hoofdbedekking van leeuwenmanen.

Na dit oponthoud werd de reis voortgezet naar Addis-Abeba, waar de kroonprins de gasten officieel zou ontvangen. Met het oog hierop was den gezanten verzocht, den trein niet te verlaten, vóór dat één der ministers zich bij hen zou hebben gevoegd. De Japansche heeren kwamen daarom in den wagen van het Nederlandsche gezantschap zitten. Dit gezantschap bestond uit de heeren Jhr Mr Van Haersma de With, Baron Van Harinxma en Brouwer.

Toen de heeren uitgestapt waren, leidde de minister hen naar een kapel, die het „Wien Neerlandsch bloed" speelde, stellig de eerste maal, dat dit lied in dat land werd gehoord. Dat het „Wilhelmus" ons geliefd volkslied is, was blijkbaar nog niet tot de Ethiopische musici doorgedrongen.

Op dezelfde wijze werden de andere gezantschappen ontvangen.

Gedurende het geheele verblijf werden allen beschouwd als gasten van den keizer.

Addis-Abeba, de hoofdstad van Abessynië, is een nieuwe stad, of eigenlijk is het geen stad, maar een verzameling van op-zich-zelf-staande huizen. Er zijn afzonderlijke wijken voor Ethiopiërs en Europeanen.

De wegen zijn er heel slecht en straatverlichting kent men er niet. De menschen begeven zich dan ook — veiligheidshalve — 's avonds na zeven uur niet meer buitenshuis.

Zoodra de duisternis invalt, komen de hyena's voor den dag en die zorgen er wel voor, dat alles wat eenigszins eetbaar is, wordt opgeruimd; dat is de eenige straatreiniging, die men in de hoofdstad van Abessynië kent.

De stad Addis-Abeba — de naam beteekent „Nieuwe bloem" — werd gesticht door Keizer Menelik I. Ze heeft een gezond klimaat, waardoor er geen malaria voorkomt. De hooge lucht heeft echter bezwaren voor hart en zenuwgestel en daardoor komt het, dat Europeanen het er niet langer kunnen uithouden dan een paar jaar.

Eerst werden nu verschillende officiële bezoeken afgelegd en op den derden dag werden de geloofsbriefen overhandigd, de stukken, waaruit blijken moest, dat de heeren werkelijk als gezanten gezonden waren. Alle wegen, waarlangs de auto's reden, waren door soldaten afgezet.

De keizer van Abessynië ziet zijn troepen voorbij trekken.

Nadat dit was afgelopen, kreeg Jhr De With ten paleize gelegenheid, om aan den Vorst, namens onze Koningin, de orde van den Nederlandschen Leeuw te overhandigen. Hij hield daarbij een toespraak in het Fransch, die door een tolk werd vertaald en waarin hij er aan herinnerde, dat er reeds in de 17e eeuw handelsbetrekkingen bestonden tusschen Nederland en Ethiopië.

Eindelijk op den tweeden November zou de kroning van Ras Tafari plaats vinden. De nieuwe keizer is een neef van Keizer Menelik II. In den wereldoorlog was hij aanvoerder van de Italiaansche troepen. Hij is gehuwd met een dochter van Menelik II, die na diens dood Keizerin was geworden. Ras Tafari werd gouverneur en was nu aangewezen om keizer van Ethiopië te worden.

De nieuwe keizer is een verstandig en ontwikkeld man, die zijn opleiding heeft genoten bij Fransche zendelingen.

Toen hij nog regent was, heeft hij reeds getracht zijn land vooruit te brengen.

Hij heeft Abessynië verdeeld in districten en aan het hoofd van elk district een gouverneur geplaatst, die te vergelijken is met de leenmannen uit de Middeleeuwen.

Doordat in Abessynië elk jaar vijf regenmaanden zijn, die alle wegen in moerassen veranderen en daardoor alle verkeer belemmeren, werden die leenmannen zeer machtig. Menelik II en ook Ras Tafari wisten hen echter onder den duim te houden.

De keizer koesterde bij zijn kroning het voornemen in zijn land nieuwe wegen te laten aanleggen. Het strekt ons land tot eer, dat die wegen zullen worden aangelegd, mede onder leiding van Nederlandsche ingenieurs.

De bewoners van Ethiopië belijden reeds sedert de 4e eeuw den Christelijken godsdienst. Het is merkwaardig, dat zij aan al de invallen van de Mohammedanen weerstand hebben kunnen bieden. Er zijn ongeveer vijf

miljoen Christenen, die zich streng houden aan de voorschriften der Kerk.

De kroningsplechtigheid vond plaats op twee November 1930.

's Morgens om zeven uur reeds ging men naar de kathedraal, waar Jhr De With een plaats kreeg tusschen twee Ethiopiërs, getooid met kolbaks, die leeuwenmanen als versiering droegen.

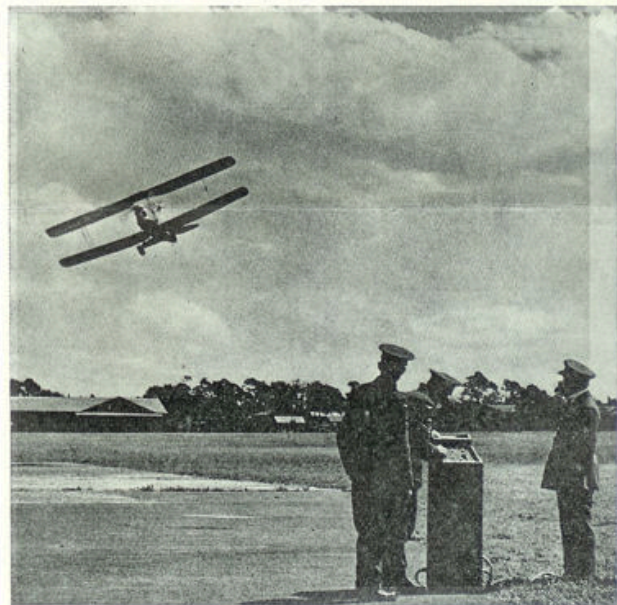
Vóór de stoelen van de buitenlandsche afgevaardigden, stonden de zetels van den Keizer en de Keizerin, die reeds den vorigen avond in de Kerk waren gekomen en den ganschen nacht in gebed hadden doorgebracht.

De hoogepriester hield een toespraak, overhandigde den keizer de zeven symbolen van zijn waardigheid, waarna hij hem zalfde.

Hiermede was Ras Tafari verheven tot den 134sten Christelijken Keizer van Ethiopië.

De kroningsplechtigheid duurde vijf uur. Precies om twaalf uur was ze afgelopen.

Na afloop der keizerskroning, bleven de gezanten nog verscheidene dagen de gasten van den Keizer; in 't geheel vertoefden ze achttien dagen in Abessynië, waarna ze weer naar Nederland terugkeerden, vele schoone herinneringen meenemende aan het land van den Negus.

DE „BIJENKONINGIN”

EENIGE JAREN GELEDEN HEBBEN WE IETS VERTELD van een onbemand vaarttuig, dat draadloos van den wal af bestuurd werd en den koers volgde, dien de stuurman aan den wal aangaf.

Thans heeft het Engelsche ministerie voor Luchtvaart iets dergelijks laten zien met een vliegtuig, dat zonder bestuurder opsteeg, in de lucht van richting veranderde, hooger ging, daalde, om ten slotte weer te landen.

Al die bewegingen van het vliegtuig werden uitgevoerd op bevel, van de aarde af gegeven.

Daartoe was op het vliegveld een draadloos toestel geplaatst, dat een geheim in zich bergt, waardoor het mogelijk is, de „Bijen-koningin,” zooals het vliegtuig heet, te laten vliegen, wel 15 K.M. ver en meer dan 3000 Meter hoog. Meer dan twee jaren lang is men in Engeland bezig geweest om dit resultaat te bereiken en thans is in Farnborough het wonder getoond.

We leven wel in een tijd, waarin men schier ongelooflijke dingen ziet gebeuren.

WAREN DE FILISTIJNEN O.W.ERS?

OM MET VADER SMYTEGELT TE BEGINNEN: Wij lezen in I Samuel 13 vs 19 tot 22: „En daar werd geen smid gevonden in den ganschen lande Israëls; want de Filistijnen hadden gezegd: „Opdat de Hebreëen geen zwaard noch spies maken.” Daarom moest gansch Israël tot de Filistijnen aftrekken, opdat een iegelijk zijn ploegijzer of zijn spade, of zijn bijl, of zijn houweel scherp liet. Maar zij hadden *tandige vijlen* tot hun houweelen, en tot hun spaden, en tot de drie-tandige vorken, en tot de bijlen, en tot het *stellen* der prikkelen. En het geschiedde ten dage des strijds, dat er geen zwaard noch spies gevonden werd in de hand des ganschen volks, dat bij Saul en Jonathan was: doch bij Saul en bij Jonathan werden ze gevonden.”

Hoe vaak hebben we dat gedeelte der Heilige Schrift gelezen, zonder ons nauwkeurig rekenschap te geven van wat daar eigenlijk staat. Zoodra we echter deze passage wat nader bezien, stuiten we op een paar eigenaardige bijzonderheden. We vragen ons af, wat toch wel *tandige vijlen* zijn. De Engelsche Authorized Version heeft alleen *vijlen*. Zij laat het woord *tandige weg*. Maar, zoo vragen we verder, als de Israëlieten *vijlen* hadden, konden zij dan daarmee hun werktuigen en wapens althans niet *slijpen* of *scherpen*? Was het noodig, dat ze ook daarvoor naar de Filistijnen gingen? *Maken* konden ze die voorwerpen niet, want er was geen smid in het gansche land, maar slijpen of scherp? Konden ze dat ook niet?

En dan trekt het woord *stellen* in vers 21 onze aandacht. Konden de Israëlieten de prikkels voor de ossen zelf niet *stellen*? Luther vertaalt dit vers: „En de snijvlakken van de zeisen en houweelen en vorken en bijlen waren afgewerkt en de prikkels waren stomp geworden.” Een Fransche vertaling heeft in plaats van *stellen* . . . . *repareeren*. Dr Menge in zijn nieuwe vertaling heeft: *scherpen* of *slijpen*. Dit heeft ook de Authorized Version.

Voor zoover ik zien kan, is de moeilijkheid omtrent het woord *stellen* niet zoo groot: me dunkt niemand kan er bezwaar tegen hebben, om in plaats van *stellen* te lezen: *scherpen* of *slijpen*.

Maar met de eerste moeilijkheid zitten we nog. De aanhef van het vers: „Maar zij hadden” kon evengoed vertaald worden door: „En het was,” want vermoedelijk hebben onze, en andere vertalers er mee gezeten, en zij hebben toen dien vorm gekozen, die hun om het verband duidelijker voorkwam. Met die *tandige vijlen* wisten zij eigenlijk geen raad; en niet alleen zij, maar zelfs Moffat, wiens vertaling de beste Engelsche genoemd wordt, oordeelde, dat de Hebreuwsche tekst, zooals hij daar staat, heelemaal geen zin heeft; daarom heeft hij het heele vers in zijn vertaling weggelaten. Het Hebreuwsche woord, dat hier gebruikt is, was tot op onzen tijd onbekend in ieder ander verband. Het woord was: *Pim* of *Payim*.

Tot op onzen tijd. Nu hebben echter drie Engelsche geleerden onafhankelijk van elkaar een merkwaardige ontdekking gedaan. Onder meer andere vondsten troffen zij alle drie kleine gewichtjes aan; Dr George A. Barton vond ze in Jeruzalem, Professor R. A. S. Macalister te Gezer en Dr William F. Badé te Tell-en-Nasbeh. Die voorwerpjes wogen elk ongeveer acht gram. Op deze gewichtjes nu stond hetzelfde woord *Pim* of *Payim*, dat aanleiding gaf tot zooveel verschillende vertalingen. Het is ons allen welbekend, dat men in die dagen geen *munten* had. Een *sikkel* en een *talent* waren geen munten, maar gewichten. Men betaalde met een gewicht van

een metaal. Denk aan Jesaja: „Waarom weegt gij geld uit voor hetgeen geen brood is”?

En nu wordt de zaak helder. De schrijver van den tekst van vers 21 voegt aan zijn verhaal eenigszins spijtig toe: „En nu was (d.w.z. *kosste*) het een *Pim* voor hun houweelen, enz.”

De gevolgtrekking ligt voor de hand, dat de Filistijnen, die door hun hoogere cultuur het monopolie van metaalwerk bezaten, misbruik maakten van hun meerdere kennis, door buitensporige prijzen te laten betalen voor het verrichten van werkzaamheden, die de Israëlieten zelf niet konden doen.

Salomo wist het wel: „Er is niets nieuws onder de zon.” H. M.

(Overgenomen uit „The Church School Journal,” George P. Hedley.)

VOOR DE ZIEKEN Door Ds A. C. DIEDERIKS

In Jesaja 33, 't laatste vers, staat: Geen inwoner zal zeggen: ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben.

Ik ga nu natuurlijk niet u zeggen: ziet ge wel, vergeving van zonden aanvaarden is een makkelijke en goedkope manier om van uw ziekte af te komen. Maar 'k zeg u wel: als de vergeving van zonden als centraal punt in ons leven staat, dan zullen we die ziekte, ook de langdurige niet meer zóó achten, dat we er over klagen en zeggen: ik ben ziek.

Laten de zieken daar eens om denken, en ook.... de gezonden, die met de zieken moeten omgaan.

Heer, nader Gij, help om den last te dragen;
De wonde pijn; Ge hebt ons zeer geslagen.
Verstommen moet het vragen en het klagen,
Help Gij ons door!

Gij wilt toch wel verbinden het gewonde,
Gij helpt ons toch het zwaarste overwinnen,
En ook in 't donker Uwen lof verkonden,
Totdat het daagt.

Wij willen U ook nu de eere geven,
Wij wijden bij vernieuwing U ons leven,
Al vliet de traan, ofschoon de lippen beven,
Geloofd zijt Gij!

ABESSYNIË, HET RAADSELACHTIGE LAND VAN DEN NEGUS DOOR P. DE ZEEUW J.Gzn

II. DE SLAVERNIJ IN ABESSYNIË

VAN DE GESCHIEDENIS VAN ETHIOPIË is weinig bekend. Het heeft aan den Islam weerstand geboden, maar er is toch een tijd geweest, dat men het onderspit moest delven. Dat was in de vijftiende eeuw en de Ethiopiërs hebben toen de hulp ingeroepen van den koning van Portugal.

Deze hulp werd verleend, doch meer dan een eeuw hielden de Portugeezen Abessynië bezet. Eindelijk zijn ze verdreven en toen is het land eeuwen lang voor de Europeanen gesloten gebleven. Nog worden in Abessynië burchten en bruggen aangetroffen, die aan de Europeesche overheersching herinneren.

Zooals men weet is Abessynië lid van den Volkenbond. Daarover is destijds nog al wat te doen geweest, omdat men beweerde, dat er nog slavernij werd gevonden. Inderdaad was dat ook zoo. Men mag aannemen, dat er nog wel twee millioen slaven in Abessynië zijn. De adel van 't land, de groote heeren, de z.g.n. Ras, houden allen slaven. Er zijn er wel, die 15000 slaven

bezitten en die deze mensen, bij gebrek aan geld, eenvoudig als betaalmiddel gebruiken.

Men heeft zich afgevraagd: hoe komen de Abessyniërs aan zooveel slaven?

Het antwoord is niet moeilijk te geven. Vroeger werden door de Abessyniërs strooptochten gehouden in de naburige landen, in Oeganda, Kenya, enz.

Doch sedert de Europeesche mogendheden, en met name Engeland, de grenzen dier gebieden beter lieten bewaken, werd het voor de Ethiopiërs steeds moeilijker slaven te gaan vangen op vreemden bodem.

Toch probeeren ze het nu en dan nog en in December 1934 zijn Abessynische slavenhalers nog Fransch Somaliland binnengedrongen. Het kwam zelfs tot een treffen, waarbij een Fransch officier met zijn manschap werd gedood.

Gaat het moeilijk om over de grenzen slaven te stelen, dan durven de menschenroovers het best aan, om in eigen land te gaan stelen. Dicht bewoonde en vruchtbare streken werden op deze wijze geheel ontvolkt en totaal verwoest.

Hoe wreed het er naar toe gaat op deze slavenjachten bleek uit de mededeeling van een Engelsch officier. Hij had het spoor van een slavenhandelaar gevolgd en niet minder dan vijftig doode en stervende menschen gevonden, die men eenvoudig onderweg had achtergelaten en die nu door den hongor of door de wilde beesten een ellendigen dood moesten sterven.

Maar de Volkenbond dan?

En de keizer, de „koning der koningen,” zooals z'n

eerenaam luidt? Hij is nog wel een Christelijk vorst.

Er behoeft zeker aan de goede trouw van den Negus niet getwijfeld te worden.

Bij het opnemen van Abessynië in den Volkenbond, heeft dit land beloofd „de algeheele onderdrukking der slavernij in alle opzichten en de onderdrukking van den slavenhandel te water en te land door te zullen voeren.”

Inderdaad heeft de tegenwoordige keizer zich aan deze belofte gehouden en al z'n best gedaan om de slavernij uit zijn land te doen verdwijnen. Officieel werd de slavernij afgeschaft. Maar daarmee was ze natuurlijk niet verdwenen. 't Bleek trouwens spoedig genoeg aan den keizer, dat de slavernij, die in de Abessynische maatschappij zóó diep wortelen had geschoten, niet maar met een handomdraaien was te verdrijven.

Dat moest langzaam aan gebeuren.

Daarom kwam een wet tot stand, waarbij bepaald werd, dat de kinderen van alle slaven bij hun geboorte vrij zouden zijn. Verder werd bepaald, dat bij den dood van hun meester al zijn slaven vrij zouden zijn. Ook weggeloopte slaven mochten, indien ze weer gevangen genomen werden, niet weer naar hun meesters teruggebracht worden, tenzij die meester een zeker bedrag stortte.

Uitstekende bepalingen, die het bewijs geven, dat de keizer van goeden wille is, maar die slechts op zeer langen termijn de slavernij zullen uitroeien. Op die wijze hebben gedurende de laatste tien jaren ongeveer vijfduizend slaven de vrijheid gekregen, maar wat maakt dit cijfer uit op een getal van twee millioen?

KINDEREN UIT ABESSYNIË

volksmond bekend als de „Nachtwacht,” welke misleidende titel is ontstaan toen het schilderij in de achttiende eeuw door turfrook uit een open schouw vuil was geworden.

Rembrandt van Rijn! Is zijn werk eigenlijk niet de glorie, de ziel van de gansche verzameling?

Rembrandt, de grootmeester onzer schilders en etsers en teekenaars, de tovenaer van het licht, de ontroerende vertolker van alles wat menscheijk is.

Rembrandt, . . . neen, ik waag mij niet aan een beschouwing van hem en zijn werk. Meer bevoegden hebben dit ontelbare malen gedaan. Er bestaat een gansche literatuur van.

Het was een gelukkige gedachte, in dezen soberen tijd, die bescheiden feestviering gebiedt, aan het vijftigjarig bestaan van het Rijksmuseum een Rembrandt-tentoonstelling te verbinden; op geen andere wijze kon meer luister aan dit jubileum gegeven worden.

Een aantal hier te lande onbekende werken van den meester zijn bijeengebracht, een betrekkelijk kleine, maar uitermate belangrijke collectie, door verschillende buitenlandsche musea en particulieren welwillend ter beschikking gesteld. Daarbij zijn ook eenige van de vele door Rembrandt gemaakte composities op Bijbelsch terrein, o.a. een van de Emmausgangers en wel van het oogeblik, waarin de Heiland door hen wordt herkend bij het breken van het brood. Hoe onvergelykelyk is de uitbeelding. De licht-uitstralende figuur van Christus en de ontstellende discipelen zijn als een illustratie van den tekst: „Het licht schijnt in de duisternis.”

Meer dan 700 schilderijen, etsen en teekeningen heeft Rembrandt gewijd aan Bijbelsche verhalen en personen. Deze hadden blijkbaar zijn bizondere aandacht en liefde. Ook in dit opzicht was deze kunstenaar bij de gratie Gods eenig en geheel bijzonder. Wij hopen, dat hij den Hoofdpersoon van den Bijbel Zelf liefhad en kende als zijn persoonlijken Heiland.

We willen eindigen met de woorden, die Zijne Excellentie de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen a.i., Prof. Dr J. R. Slotemaker de Bruïne, sprak aan het slot van zijn rede bij de opening van de Rembrandt-tentoonstelling, ter gelegenheid van het gouden jubileum van het Rijksmuseum: „Spreke ook ditmaal Rembrandt zijn machtige taal, moge deze tentoonstelling aan onze natie overtuigend voor oogen stellen den rijkdom en de grootheid van hetgeen de Schepper in de ziel van Zijn schepsel werkt en wat ook in haar verleden zoo krachtig zich openbaarde. Moge zij ons volk nader brengen tot de plaats, waar zich die rijkdom en grootheid blijvend manifesteren: ons Rijksmuseum.” W. v. R.

KLEINE HAMERS

Daar is iets, hooger dan geluk: het is *vrede*.
MARIE BODDAERT

Daar is iets, hooger dan geluk of liefde: het is *vrijheid*.
A. S. C. WALLIS

Welgelukzalig is hij, *wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is*.
DAVID

Als gij iemand, die u op de rechterwang slaat, terugslaat, wekt gij zijn vechtlust op, wanneer gij voor hem op de vlucht gaat, dan wekt gij zijn jagersinstinct op; maar wanneer gij hem rustig de linkerwang biedt, dan doet gij het beste dat in hem sluimert, ontwakent.
IEMAND

ABESSYNIË,

HET RAADSELACHTIGE LAND VAN DEN NEGUS

DOOR P. DE ZEEUW J.Gzn

III. IS ABESSYNIË HET OUDE OPHIR?

DOOR DE SPANNING, DIE ER SEDERT enkele maanden bestaat tusschen Abessynië en Italië, is het land van den Negus natuurlijk in het centrum van de belangstelling komen te staan. Men krijgt bijna geen krant in handen, of er wordt het een en ander over dit raadselachtige land meegedeeld.

Zoo kwam nu weer een opzienbarend bericht, dat een Poolsche ontdekkingsreiziger, zekere graaf Byron de Prorok, het oude Ophir zou hebben gevonden en wel in het Westen van Abessynië.

Nu is er al veel en lang gezocht naar het goudland Ophir, van waar koning Salomo de schatten haalde voor den tempelbouw. Men heeft gemeend het in Zuid-Arabië te moeten zoeken en toen op het einde van de vorige eeuw de goudmijnen in Transvaal zulke enorme schatten begonnen op te leveren, meende men vast, dat Transvaal het eeuwenoude Ophir zou zijn.

Intusschen is Ophir dan nu in Abessynië gevonden, althans volgens de beweringen van graaf Prorok.

Hij meent, dat het tegenwoordige Werka-Warka, in de onbekende bergstreken van West-Abessynië gelegen, het oude Ophir is. Misschien is hij wat vlug tot deze conclusie gekomen, daar de beteekenis van den naam, Werka Warka is: „Vallei van het goud.”

Het heeft den ontdekkingsreiziger heel wat moeite gekost, om van den Negus van Abessynië verlof te krijgen tot het bezoeken van Werka Warka. Toen de vergunning eindelijk was gegeven, is hij er met zes Europeanen en twintig negers op uit getrokken. Na een lange reis door den Engelsch-Egyptischen Soedan bereikte hij eindelijk een bergrand, vanwaar hij kon neerzien in een diep en breed dal, met in het midden een half opgedroogde rivierbedding.

Daar zag hij honderden mannen en vrouwen bezig met het afgraven van zand. Dit zand werd zorgvuldig door zeven geschud, om op die wijze het goud er uit te zoeken, dat er zich in bevond. Die menschen daar waren, zooals hem werd verteld, slaven van sultan Ghogoli, een der leenmannen aan de Westgrens van Abessynië.

In de nabijheid van de zandgraverij zag hij pyramidale-steenen gevaarten, die volgens de gidsen de graven waren van de slaven uit den tijd der Egyptische koningen. Deze grafkelders mochten echter door niemand worden bezocht, omdat naar de inboorlingen meenden, de geesten daar vertoefden.

Dit verbod en deze geheimzinnigheid prikkelden den ontdekkingsreiziger tot een bezoek. Het was een gevaarlijke onderneming, want als zij ontdekt werd, kon hij er zeker van zijn, dat hem op gruwzame wijze het leven zou worden benomen. Hij heeft het gewaagd en hij ontdekte binnen in de kelders menschenbeenderen, die met goud en edelgesteenten waren ingezet. De overvloed van goud in deze graven en de goudzoekerij in de nabijheid daarvan, benevens de naam der vallei brachten graaf Prorok op de idee, dat hij hier was aangeland in Ophir, het rijke goudland der oudheid. Of deze onderstelling juist is, zal nog nader moeten blijken. Voorloopig is de bewering, dat in Abessynië het oude Ophir ligt, niet meer dan een hypothese.

IV. ABESSYNIË EN ITALIË

Abessynië en Italië zijn oude kennissen. Reeds omstreeks 1880 zijn deze beide landen met elkaar in conflict geweest en bij die gelegenheid hebben de Abessyniërs een Italiaansch legertje totaal vernietigd. Later, onder de regeering van keizer Menelik, heeft Italië nog eens een poging gewaagd om het land van den Negus te veroveren, doch het moest eindigen met de erkenning van Abessynië's onafhankelijkheid.

In 1906 werd deze onafhankelijkheid zelfs officieel vastgelegd in een verdrag, dat gesloten werd tusschen Engeland, Frankrijk en Italië.

Intusschen had Abessynië deze gunstige lotsbeschikking niet te danken aan humane overwegingen der drie genoemde landen, maar eenvoudig aan het feit, dat zij elkander dezen buit niet gunden.

Een interessante groep inwoners van Abessynië

Sedert bleef, vooral in de jaren na den wereldoorlog, Italië 'n begeerig oog slaan op 't geheimzinnige land van den Negus, zoo buitengewoon rijk aan natuurlijke schatten.

Italië zit wat schraal in z'n koloniën en aan zijn eer als groote mogendheid meent het verplicht te zijn, het koloniaal gebied uit te breiden. Abessynië is het eenige gebied, dat met kans op succes hiervoor in aanmerking komt.

Er is verder ook haast bij, want naar het schijnt heeft Japan al zeer veel concessies gekregen in Abessynië en verbouwt het daar al ruim 600.000 H.A. katoen.

'n Grensincident is de aanleiding geweest en daaruit is de maandenlange spanning ontstaan, die doorgaans een oorlog pleegt vooraf te gaan.

Intusschen moet Italië nog wat geduld oefenen, want in Abessynië heerscht op 't oogenblik de regentijd.

Men heeft n.l. in Abessynië slechts twee jaargetijden, een regenperiode en een drogen tijd. Deze twee jaargetijden volgen elkaar niet direct op, maar worden gescheiden door een overgangsstadium. De regentijd duurt van begin Juli tot eind September, dan volgt van October tot eind Januari de droge tijd. De maanden, die daartusschen liggen, vormen den overgangstijd. Februari en Maart zijn nog min of meer droog, maar in April, Mei en Juni valt er al heel wat regen.

Omdat de bodem van Abessynië bijna geheel uit löss (Limburgsche klei) bestaat, vormen zich in de regenperiode groote modderpoelen, waarin men wel tot de knieën kan wegzakken.

Wil Italië dus werkelijk met militaire operaties beginnen, dan zal dit moeten gebeuren in de wintermaanden.

Als men let op de militaire voorbereidingen, die in Abessynië worden getroffen, zal Italië niet behoeven te rekenen op een militaire wandeling naar Addis Abeba. 't Zal een hardnekkige en wellicht langdurige guerilla-oorlog worden en de vraag is gewettigd of de ongetwijfeld groote potentiële rijkdommen van Abessynië 't offer van duizenden menschenlevens en millioenen guldens waard zijn.

De hoop is nog gevestigd op den Volkenbond. Maar natuurlijk speelt Italië de in Abessynië heerschende slavernij tegen den Bond uit, om zijn militair ingrijpen te kunnen rechtvaardigen. Als de berichten aangaande die slavernij waar zijn, zou ingrijpen misschien noodig zijn, en kan het conflict tenslotte Abessynië nog ten zege worden.

Kinderen van den Abessynischen gezant in Londen lezen met aandacht de laatste berichten uit hun vaderland.